

Дело C-47/20

**Резюме на преюдициалното запитване съгласно член 98, параграф 1 от
Процедурния правилник на Съда**

Дата на постъпване в Съда:

28 януари 2020 г.

Запитваща юрисдикция:

Bundesverwaltungsgericht (Германия)

Дата на акта за преюдициално запитване:

10 октомври 2019 г.

**Жалбоподател в първоинстанционното, въззивното и ревизионното
производство:**

F.

**Ответник в първоинстанционното, въззивното и ревизионното
производство:**

Stadt Karlsruhe

Предмет на главното производство

Признаване в Германия на испанско свидетелство за управление на превозно средство — Разлика между издаване и подновяване на свидетелство за управление на превозно средство — Правомощие на държава членка при подновяването на свидетелство за управление да постави признаването на нейна територия в зависимост от допълнителни условия

Предмет и правно основание на преюдициалното запитване

Тълкуване на правото на Съюза, член 267ДФЕС

Преюдициален въпрос

Забраняват ли член 2, параграф 1 и член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО на държавата членка, на чиято територия правото на

притежателя на свидетелство на ЕС за управление, издадено от друга държава членка за превозни средства от категории А и В, да управлява с това свидетелство моторни превозни средства в първата държава членка е отнето поради управление на превозно средство след употреба на алкохол, да откаже да признае свидетелство за управление за тези категории, което втората държава е издала на съответното лице, след като посоченото право е било отнето, чрез подновяване на свидетелството съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/126/ЕО?

Релевантни разпоредби на правото на Съюза

Директива 2006/126/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 20 декември 2006 година относно свидетелства за управление на превозни средства (преработена), член 2, параграф 1, член 7, параграф 3, втора алинея, член 11, параграф 4, втора алинея

Релевантни разпоредби на националното право

Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehr — Fahrerlaubnis-Verordnung) (Наредба за достъпа на лицата до участие в движението по пътищата, наричана по-нататък „FeV“), член 29

Straßenverkehrsgesetz (Закон за движението по пътищата, наричан по-нататък „StVG“), член 3, параграф 6

Кратко представяне на фактическата обстановка и на производството

- 1 От 1992 г. жалбоподателят, германски гражданин, пребивава в Испания, като има и друго място на пребиваване в Карлсруе (Германия), което обаче не е негово обичайно място на пребиваване по смисъла на член 12, параграф 1 от Директива 2006/126/ЕО. През 1987 г., 1990 г., 1995 г. и 2000 г. той е осъден в Германия за управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол.
- 2 На 21 октомври 1992 г. в Испания на жалбоподателя е издадено свидетелство за управление на превозно средство, което по-конкретно обхваща категории А и В. Оттогава валидността на това свидетелство за управление е удължавана там многократно.
- 3 На 12 декември 2008 г. жалбоподателят управлява моторно превозно средство в Германия с концентрация на алкохол в кръвта си 2,12 на хиляда. Вследствие на това е осъден за управление на моторно превозно средство след употреба на алкохол и поради негодност е лишен от правото му да управлява моторни превозни средства в Германия, което произтича от испанското му свидетелство за управление. Определен е период на забрана

да се иска ново свидетелство за управление, който е 14 месеца и приключва на 19 март 2010 г. Издаденото в Испания свидетелство за управление на превозно средство е отнето и изпратено на компетентните испански органи. Малко по-късно обаче те изпращат документа обратно на жалбоподателя.

- 4 На 23 ноември 2009 г., т.е. по време на определения в Германия период на забрана, на жалбоподателя е издадено ново свидетелство за управление на превозни средства от категории А1, А2, А и В, което подобно на предишното му свидетелство за управление е валидно до 22 октомври 2012 г. На 15 октомври 2012 г. той получава в Испания свидетелство за управление на превозни средства от категории А1, А2, А и В с валидност до 22 октомври 2014 г., на 18 септември 2014 г. — свидетелство за управление на превозни средства от категории АМ, А1, А2, А и В с валидност до 22 октомври 2016 г. и на 6 септември 2016 г. — настоящото си свидетелство за управление на превозни средства от категории АМ, А1, А2, А и В с валидност до 22 октомври 2021 г. Като начална дата на валидността за всяка от тези категории превозни средства в свидетелствата за управление е посочен 21 октомври 1992 г.
- 5 На 20 януари 2014 г. жалбоподателят подава молба свидетелството му за управление на превозни средства, придобито в Испания на 21 октомври 1992 г. и валидно до 22 октомври 2014 г., да бъде признато в Германия. Ответникът отхвърля тази молба, тъй като свидетелството за управление, което жалбоподателят е придобил в Испания, му е отнето в Германия. Според него след изтичането на забраната, той не е придобил в Испания ново подлежащо на признаване свидетелство за управление на превозно средство, а по-скоро там са му издадени само заместващи документи. Според ответника, тъй като жалбоподателят не е представил изисканото от него заключение от медико-психологична експертиза, може да се направи извод, че жалбоподателят е негоден да управлява моторни превозни средства. Жалбата срещу това решение, подадена от последния по административен ред, е отхвърлена на същите основания.
- 6 Тъй като жалбата му до административния съд е отхвърлена, подобно на жалбата срещу това решение, той подава ревизионна жалба пред запитващата юрисдикция.

Основни доводи на страните в главното производство

- 7 Според жалбоподателя се приема произволно и без правно основание, че трите издадени в Испания административни акта от 15 октомври 2012 г., 18 септември 2014 г. и 6 септември 2016 г. не представляват издаване на свидетелство за управление по смисъла на член 2, параграф 1 от Директива 2006/126, а продължаване на срока на действие на първоначалното свидетелство за управление от 21 октомври 1992 г. Също така според него няма правно основание да се приеме, че при подновяването на свидетелство

за управление дадена съществуваща нередовност се прехвърля на настоящото свидетелство за управление. Жалбоподателят посочва, че липсва решение на Съда на Европейския съюз в този смисъл. Според него компетентен да се произнесе по въпроса дали той отново е годен да управлява превозни средства е единствено испанският орган. Жалбоподателят твърди, че решенията на този орган не трябва да бъдат преразглеждани от германските органи.

- 8 Ответникът счита, че постановеното от него и потвърдено от предходните съдебни инстанции решение е правилно.

Кратко изложение на мотивите за преюдициалното запитване

- 9 Запитващата юрисдикция първо разяснява как трябва да се оцени случаят от гледна точка на германското право. Съгласно член 29, параграф 1 от FeV притежателите на чуждестранно свидетелство за управление могат да управляват моторни превозни средства на територията на Германия в пределите на разрешеното с това свидетелство, когато нямат обичайно местопребиваване в Германия. Тази разпоредба е приложима, тъй като жалбоподателят има обичайно пребиваване по смисъла на член 12, параграф 1 от Директива 2006/126 в Испания, а не в Германия.
- 10 Член 29, параграф 3, първо изречение, точка 3 от FeV обаче предвижда изключение, според което разрешението по параграф 1 не важи за притежателите на чуждестранно свидетелство за управление, на които правото за управление в Германия е отнето с влязло в сила решение. Жалбоподателят е лишен с влязло в сила решение от правото му за управление, придобито в Испания, поради управление на превозно средство след употреба на алкохол, което е довело до лишаването му от право да ползва в Германия испанското си свидетелство за управление.
- 11 Обстоятелството, вписано в регистъра за годност за управление на превозни средства — че правото за управление на превозно средство е отнето — все още не е заличено там, а заличаването би довело до отпадане на предвиденото в член 29, параграф 3, първо изречение, точка 3 от FeV изключване на правото на използване на чуждестранното свидетелство за управление в Германия. Всъщност член 29, параграф 3, трето изречение предвижда, че първо изречение, точки 3 и 4 се прилагат за свидетелствата за управление на Съюза или на ЕИП само ако посочените в тях мерки са вписани в регистъра за годност за управление на превозни средства и не са заличени.
- 12 За възстановяването на правото за управление на моторни превозни средства в Германия са релевантни член 29, параграф 4 от FeV („След постановяване на решение по параграф 3, точки 3 и 4 правото да се използва чуждестранно свидетелство за управление на територията на страната се предоставя по искане на заинтересованото лице, ако основанията за отнемане на

свидетелството вече не са налице“) във връзка с член 3, параграф 6 от StVG („За предоставянето на лицата с обичайно място на пребиваване в чужбина на правото, след като това право е било отнето, отново да използват чуждестранно свидетелство за управление на територията на страната се прилагат съответно разпоредбите относно издаването на ново свидетелство за управление след отнемане [...]“). Съгласно тези разпоредби поради управлението на превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта си 2,12 на хиляда жалбоподателят е трябвало да представи положително заключение от медико-психологична експертиза, което той не е направил.

- 13 Запитващата юрисдикция поставя въпроса дали случаят трябва да бъде оценен така и от гледна точка на правото на Съюза. Поради предимството на правото на Съюза, в съответствие с принципа на взаимно признаване на издадените от държавите членки свидетелства за управление съгласно член 2 параграф 1 от Директива 2006/126 жалбоподателят би имал право, дори без да отговаря на условията, които трябва да се спазват съгласно германското законодателство, да управлява моторни превозни средства от категории А и В в Германия с испанското си свидетелство за управление, подновено последно на 6 септември 2016 г. и валидно до 22 октомври 2021 г., ако такова задължение за признаване се прилага и при подновяването съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/12 на свидетелство за управление на превозни средства от тези категории.
- 14 По същество въпросът е доколко предвиденият в правото на Съюза принцип на признаване по член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 се прилага и за подновяването от държавата членка по обичайно пребиваване на свидетелство за управление съгласно член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/126, след като държавата членка по престой е лишила съответното лице от правото да ползва на нейна територия свидетелството си за управление поради управление на превозно средство след употреба на алкохол и произтичащата оттук негодност за управление.
- 15 Според запитващата юрисдикция е без значение, че още по време на действащата в Германия забрана жалбоподателят е получил обратно в Испания своето издадено на 22 октомври 2007 г. испанско свидетелство за управление, предмет на отнемането с влязло в сила решение на правото да го ползва в Германия, и освен това — пак в рамките на посочения период на забрана — че му е издадено ново свидетелство за управление със същия срок на валидност — до 22 октомври 2012 г. Действително, в практиката си Съдът признава, че се допуска държава членка да откаже на дадено лице, спрямо което на нейна територия е наложена мярка за отнемане на свидетелство за управление, съпроводена от забрана да се иска ново свидетелство през определен период от време, да признае ново свидетелство, издадено от друга държава членка през този период на забрана (вж. по-конкретно решение от 19 февруари 2009 г., Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, т. 83). Евентуалното задължение за признаване в Германия, предмет на разглежданата по настоящото дело жалба, обаче не е обвързано

нито с върнатото в рамките на периода на забраната свидетелство за управление, нито със старото свидетелство за управление на жалбоподателя, издадено на 23 ноември 2009 г., валидността на всяко от които е изтекла, а по-скоро с неговото валидно понастоящем свидетелство за управление, издадено в Испания на 6 септември 2016 г. Това свидетелство за управление се основава на предоставянето на съответното право за управление на 21 октомври 1992 г., при което не е установено нарушение на предвиденото в правото на Съюза условие за пребиваване и което също така не е осъществено в рамките на неизтекъл още период на забрана.

- 16 Въз основа на данните за валидността, които са вписани във валидното по това време и в предходните свидетелства за управление на жалбоподателя, за запитващата юрисдикция е безспорно, че неговото свидетелство за управление, издадено в Испания на 6 септември 2016 г. и валидно до 22 октомври 2021 г., е издадено на основание член 7, параграф 3 от Директива 2006/12, т.е. става дума за подновяването на свидетелство за управление на превозно средство при изтичане на срока на валидност по смисъла на тази разпоредба. От тази разпоредба следва, че при подновяването на свидетелства за управление на превозни средства от посочените там категории държавите членки имат право съгласно правото на Съюза, но не са длъжни, да предвидят проверка за годност. Този извод не се променя и от точка 14.1 от приложение III към Директивата.
- 17 Ако в случаите на подновяване на свидетелство за управление на превозно средство на основание член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/12 съгласно правото на Съюза държавите членки имат само възможност, но не и задължение за проверка, подновяването на свидетелство за управление на превозни средства от тези категории в съответствие с член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/12 дълбоко ще се различава от издаването на свидетелство за управление съгласно условията, посочени в член 7, параграф 1, буква а) от тази директива. Съгласно тази разпоредба свидетелства за управление на превозно средство се издават само на кандидатите, които са взели изпит по умения и поведение и теоретичен изпит и отговарят на медицинските стандарти в съответствие с разпоредбите на приложения II и III.
- 18 Според запитващата юрисдикция има много доводи да се смята, че при подновяване на свидетелство за управление на превозни средства от посочените в член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/12 категории, което се извършва, след като притежателят е лишен в държавата членка по престой от правото да използва свидетелството си за управление на нейна територия поради установената там негодност за управление, няма задължение за признаване без друго формално изискване, каквото съгласно постоянната практика на Съда на Европейския съюз се приема, че е налице при издаването на свидетелство за управление след проверка на хармонизираните минимални изисквания съгласно член 7, параграф 1 от Директива 2006/126.

- 19 В тази насока тя се позовава на практиката на Съда, съгласно която свидетелството за управление на превозни средства, издадено при спазване на изискването за пребиваване, след като е изтекъл определеният с влязло в сила решение период на забрана на територията на страната, трябва да бъде признато без друго формално изискване. Ето защо дори ако държава членка, която съгласно националното си законодателство прилага по-строги изисквания за издаването на ново свидетелство за управление, тя трябва да признае свидетелство на ЕС за управление, издадено от друга държава членка при спазване на условието за пребиваване, след като е изтекъл периодът на забрана за искане на ново свидетелство (вж. по-конкретно решение от 26 юни 2008 г., Wiedemann и Funk, C-329/06 и C-343/06, EU:C:2008:366, т. 54). В тези случаи негодността за управление е отстранена чрез проверка на годността, извършена от друга държава членка при последващото издаване на свидетелство за управление (решения от 19 февруари 2009 г., Schwarz, C-321/07, EU:C:2009:104, т. 92 и сл., и от 26 април 2012 г., Hofmann, C-419/10, EU:C:2012:240, т. 51). Същевременно в този случай отпада правото на държавата членка, която на основание член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 е лишила съответното лице от правото да използва свидетелството си за управление на нейна територия поради негодност, да проверява дали това лице отново е годно за управление и следователно отново може да управлява моторни превозни средства там (вж. решение от 23 април 2015 г., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 74 и сл.).
- 20 Според запитващата юрисдикция от практиката на Съда е видно, че наличието на задължение за признаване съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2006/126 зависи от това дали за издаването на свидетелство за управление правото на Съюза изисква в конкретния случай да се извърши проверка на хармонизираните минимални изисквания съгласно член 7, параграф 1 от Директива 2006/126. Тъй като запитващата юрисдикция счита, че все пак в случая става дума за подновяване на испанското свидетелство за управление на жалбоподателя, а не за издаване на свидетелство за управление, при което издаващата свидетелството държава членка е задължена да извърши цялостна проверка на годността съгласно член 7, параграф 1 от Директива 2006/126, остава признатата от Съда възможност на държавата членка, която на основание член 11, параграф 4, втора алинея от Директива 2006/126 е лишила съответното лице от правото да използва свидетелството си за управление на нейна територия поради негодност, да провери дали това лице отново е годно да управлява превозни средства (вж. решение от 23 април 2015 г., Aykul, C-260/13, EU:C:2015:257, т. 74 и сл.).
- 21 Този извод не се променя и от факта, че испанското законодателство относно свидетелствата за управление предвижда медицински преглед при подновяването на свидетелство за управление на превозни средства от категории А и В, т.е. в приложното поле на член 7, параграф 3, втора алинея от Директива 2006/126. От гледна точка на запитващата юрисдикция заключението, че такива въведени от отделна държава членка разпоредби

относно медицинските изисквания за подновяването на свидетелство за управление, не водят до задължение за признаване съгласно член 2, параграф 1 от Директива 2006/126, следва още от това, че съгласно практиката на Съда изискването от нея взаимно признаване на свидетелства за управление е свързано без друго формално изискване с факта, че правото на Съюза предвижда хармонизирани и следователно задължителни за всички държави членки минимални изисквания за годността за управление на моторни превозни средства, включително от медицинска гледна точка, които кандидатът за свидетелство за управление трябва да изпълни и чието спазване държавата членка по обичайно пребиваване трябва да провери, когато издава свидетелство за управление. Това обаче не е така съгласно член 7, параграф 3, втора алинея Директива 2006/126 при подновяването на свидетелства за управление на превозни средства от посочените там категории.

- 22 За да се изясни въпросът дали становището на запитващата юрисдикция е правилно, горепосоченият преюдициален въпрос се отправя до Съда.